

Lantaarnopsteker !!

door Hans van de Ven

Mooie, nostalgische straatlantaarns, toch? Ja, nou - mij lijken ze teveel op "zo-waren-die-fittingen-nu-eenmaal". Daarbij: een normaal gloeilampje is bijna 7 mm in doorsnede; in werkelijkheid gaat het dan om bollen van ruim een halve meter. Weinig realistisch, nietwaar? Zeker in de door mij beoogde omgeving tussen flatgebouwen leek me het een en ander niet zo geschikt. Dat wil zeggen: de fraai gebogen vorm van de paal

vond ik wél het bewaren waard. Alleen de kap moest anders, heel anders. Met als uitgangspunt goudwit brandende ledjes ging ik op zoek.

Soldeerbout aan en al snel waren de lantaarnpalen van hun oude lichtkappen ontdaan. De resterende paal heeft aan de bovenzijde een buitenomtrek van 2 mm. Dus schafte ik plastic buisjes aan in de maten 2/3 en 3/4, waarbij het eerste cijfer de binnenmaat en het tweede cijfer de buitenmaat aangeeft. Zo, kleine stukjes daarvan passen precies op mijn kale lantaarnpaal. Het begin is er.

Met een holpijpje (maar een leertang was natuurlijk net zo geschikt) stanste ik rondjes met een doorsnede van 4 mm, die als dopjes op de dikste buisjes werden geplakt. Met een vijltje en wat schuurpapier bracht ik ze in een ronde vorm en ook de andere zijde van dit lampenkapje ontdeed ik van zijn scherpe rand. Met mes en vijl maakte ik een lichtopening. Mijn airbrush leverde een mooi wit uiterlijk, maar om het ondoorschijnend te maken bleken later nog twee laagjes witte Humbrol nodig te zijn. En zelfs toen was het resultaat me niet naar de zin en heb ik een doosje Wybertjes geofferd om halfronde kapjes te maken.

Het begon er op te lijken, vond ik. Bij de zoektocht naar een passend ledje, kleiner dan 3 mm dus, bleken gewone exemplaren allemaal te fors, maar SMD-ledjes zijn er te kust en te keur in deze minimaten. De website www.ledbaron.de levert de 0603 compleet met bedrading. Maar ai! Die twee draadjes gingen

met geen mogelijkheid samen door het bovenste deel van de paal! Eindeloos gepier volgde om één draad te ontmantelen. Dat wil zeggen: het ging prima tot het laatste stukje. Wat ik ook deed, vrijwel steeds zette ik dan kennelijk iets te veel kracht en liet het snoetje bij het ledje los. Twee keer braken zelfs beide draden af. Dan is het einde verhaal voor zo'n ledje; je vindt het nauwelijks terug op je werktafel en het is sowieso te klein (1,6 x 0,8 mm!) om vast te pakken, laat staan om er verbindingen aan te solderen. Maar al doende leerde ik wel de kunst om één losgeraakt draadje weer vast te maken. Applaus voor mezelf als het ledje dan ook nog wilde gaan branden!

De overgang van de nieuwe kap naar de dunne paal vulde ik op met (overschilderbare!) siliconenkit, nadat eerdere experimenten met klei en Revell Plasto waren mislukt. De eerste hechtte niet aan het metaal, de tweede vroeg om een schuurbeurt en daarvoor zijn mijn nieuwe ornamenten echt te fragiel. Een laatste verfbeurt en Gemeentewerken kon aan de slag om de totaal gerenoveerde lichtmasten te plaatsen en aan te sluiten. Vijf palen in serie, met een weerstand van 1k Ω en een bruggelijkrichtertje (een soort dropje met vier pootjes) aan de trafo met 14V \approx . En dan krijg je dit:

